

ΚΥΡΙΑΚΟΣ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ
ΤΩΝ ΣΚΟΤΩΜΕΝΩΝ
ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Στον ίσκιο των σκοτωμένων κοριτσιών**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κυριάκος Μαργαρίτης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Κυριάκος Μαργαρίτης, 2012
© Φωτογραφίας εξωφύλλου:
Alexandre Cappellari/Millennium Images/Apeiron Photos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-506-9

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΥΡΙΑΚΟΣ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ
ΤΩΝ ΣΚΟΤΩΜΕΝΩΝ
ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

CRIME

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ

Για παιδιά

- Ο Γιωρκής ο Καρπασίτης*, Λευκωσία 1998
(Έπαινος Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)
- Το Χωριό των Σεντονιών*, Ψυχογιός, Αθήνα 2001 (Α΄ Βραβείο
Κυπριακού Συνδέσμου Παιδικού και Νεανικού Βιβλίου)
- Ο Τενεκεδέμιος Ιπλότης*, Ψυχογιός, Αθήνα 2004
- Η Συμμορία του Τολέδο*, Ψυχογιός, Αθήνα 2006
(Κρατικό Βραβείο Νεανικής Λογοτεχνίας Κύπρου,
Βραχεία Λίστα Κρατικού Βραβείου Παιδικού Μυθιστορήματος,
Εύφημη Μνεία Αστυνομικού Μυθιστορήματος
Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)
- Ο Θρύλος του Βουρκόλακα*, Ψυχογιός, Αθήνα 2007
(Βραχεία Λίστα Κρατικού Βραβείου
Παιδικού Μυθιστορήματος)
- Η Αδελφότητα του Σκορπιού*, Ψυχογιός, Αθήνα 2008
- Ο Κονσερβοσυλλέκτης*, Ψυχογιός, Αθήνα 2008
(Βραχεία Λίστα Κρατικού Βραβείου
Παιδικού Μυθιστορήματος,
Βραβείο Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)
- Μια Σονάτα για τον Ιγνάτιο*, Ψυχογιός, Αθήνα 2009
(Βραχεία Λίστα για τα βραβεία του περιοδικού *Διαβάζω*)
- Τα Τρύπια Τείχη*, Ψυχογιός, Αθήνα 2011

Για ενηλίκους

- Μικροί Ερωτικοί Θρήνοι*, Αιγαίον, Λευκωσία 2002
(Κρατικό Βραβείο Νέου Λογοτέχνη 2002 στην Κύπρο)
- Το Τσίρκο*, Νεφέλη, Αθήνα 2006
- Ρέκβιεμ για τους Απόντες*, Ψυχογιός, Αθήνα 2009
- Η Ερωμένη και η Σκιά της*, Ψυχογιός, Αθήνα 2011

*Στον μεγάλο φίλο Γιάννη Δρόσο,
εις μνήμην*

Απόψε ποιος θα κεράσει;

Ύπαγε, ανιάτε· ο πόνος θα είναι η ζωή σου...

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, «Η Φαρμακολύτριά»

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Τετάρτη 3 Νοεμβρίου 2010

1

Φόρεσε το μαύρο φουστάνι του. Ήταν η τρίτη φορά μέσα στους τελευταίους τρεις μήνες. Έφερε την παλάμη στο στήθος, ανάσανε με δυσκολία. Ίσως ήταν ο ενθουσιασμός, ίσως η αγωνία και μια οδύνη που δεν μπορούσε να τη σκορπίσει με τίποτα.

«Κύριε, ας γίνει το θέλημά Σου», ψιθύρισε.

Έμεινε όρθιος και έβαλε τα μαύρα του σανδάλια. Ήταν αρκετά νούμερα μικρότερα από το δικό του. Τα είχε αγοράσει σε μια υπαίθρια αγορά το καλοκαίρι που πέρασε· ήξερε ότι έπρεπε να τα πάρει, δεν είχε βρει πουθενά αλλού και δεν ήθελε να ψάξει περισσότερο. Οι χοντρές γυναικείες κάλτσες τού έφεραν φαγούρα αλλά θα το συνήθιζε, δεν ήταν η πρώτη φορά.

Πέρασε τα δάχτυλα στα μακριά μαλλιά που έπεφταν στα μάτια του σαν σπασμένες ασημένιες κλωστές. Ένιωσε την άγρια υφή τους και ύστερα τα μάζεψε στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Τα στερέωσε με ένα παλιό κοκαλάκι, δεν το κοίταξε, ήταν φορτισμένο με τον ηλεκτρισμό μιας μνήμης που πονούσε συνέχεια.

Αναστέναξε και βγήκε από το υπνοδωμάτιο. Διέσχισε τον στενό διάδρομο, έφτασε στο σαλόνι, άφησε τα δάχτυλα να χαϊδέψουν τους τοίχους, ένας τυφλός που έβρισκε ψηλαφητά το δρόμο του ή που ζητούσε φοβισμένος λίγο φως.

«Κύριε, οδήγησέ με...» είπε σιγανά και ένιωσε ευχαριστημένος ακούγοντας την ήδη αλλαγμένη φωνή του.

Η μεταμόρφωση προχωρούσε και του έφερνε κάτι σαν

ανακούφιση ή ενθάρρυνση. Αισθάνθηκε πιο σίγουρος για τον εαυτό του, χαμήλωσε το σώμα. Μια καμπούρα θα μπορούσε να φυτρώσει εκείνη την ώρα στην πλάτη του. Θα έμενε έτσι μέχρι αργά το βράδυ, ένα δέντρο που του είχε σκεβρώσει ο χαραγμένος κορμός.

Μέσα από τις γριλίες και τις τραβηγμένες κουρτίνες γλιστρούσε ένα ημίφως πορτοκαλί που έφθινε μετρώντας αντίστροφα το χρόνο. Σκέφτηκε ότι θα προλάβαινε, δεν υπήρχε λόγος βιασύνης. Σήκωσε τη γροθιά στο ύψος των ματιών, τέντωσε αργά το δείκτη, μετά το μεσαίο δάχτυλο, μετά τίποτα.

Ένωσε ανατριχιαστικό το χάδι του αντίχειρα, άφησε τον παράμεσο να γλιστρήσει μέσα από την κουρασμένη παλάμη, δεν έφτασε μέχρι το τέλος, δεν τέντωσε το τρίτο δάχτυλο. Είχε χρόνο, αργότερα.

Έκανε το σταυρό του, έκλεισε τα μάτια και επέτρεψε σε μια κατανυκτική αίσθηση να τον κυριεύσει. Σήκωσε το κεφάλι, κοίταξε τη βιβλιοθήκη, τους σκονισμένους δερματόδետους τόμους, το εικονοστάσι στον άδειο τοίχο πλάι της.

Η Παναγία με ένα μικρό Χριστό στην αγκαλιά και ο Αϊ-Γιάννης, ο προστάτης του. Μάσησε μια πρόχειρη εξομολόγηση όλων όσα είχαν συμβεί από την τελευταία φορά που είχε φορέσει το φουστάνι, τέλειωσε, πήρε το λαδικό για να γεμίσει πάλι το καντήλι. Άλλαξε το φιτίλι, το άναψε, μύρισε τον φρέσκο καπνό. Ήθελε να κάψει λίγο λιβάνι αλλά αυτό δεν ήταν στο πρόγραμμα.

Τακτοποίησε το σπιρτόκουτο, το λαδικό και το κουτί με τα φιτίλια, επικαλέστηκε ξανά τη βοήθεια του Θεού και γύρισε την πλάτη στις εικόνες. Γονάτισε, άνοιξε το ντουλάπι της βιβλιοθήκης και πήρε ένα ζευγάρι πλαστικά γάντια. Τα φόρεσε, ανοιγόκλεισε τα δάχτυλα του δεξιού χεριού, ένωσε δυνατός. Μετά, πήρε τα μάλλινα μαύρα γάντια του και έκρυψε μέσα τους την άνοστη διαφάνεια του λάστιχου.

Δάγκωσε τα χείλη παρατηρώντας το ένα από τα μάλλινα γάντια, την εμφανή φθορά του. Δεν είχε τρυπήσει αλλά

υπήρχε ένα ξέφτισμα, σαν κάποιο έντομο να είχε ροκανίσει τις άκρες στα δάχτυλα. Χαμογέλασε λυπημένος καθώς του ήρθε στο μυαλό η εικόνα από την τελευταία φορά που είχε φορέσει το φουστάνι, που είχε μεταμορφωθεί σε αυτό το απόκοσμο πλάσμα, σε αυτό που ήταν ίσως ο πιο πραγματικός του εαυτός.

Ή ένας από τους πιο πραγματικούς του εαυτούς.

«Μια ιδέα είναι όλα», είπε και σηκώθηκε.

Για λίγο, έμεινε ακίνητος να κοιτάζει το πάτωμα, να υπολογίζει τις επόμενες κινήσεις του. Ήθελε να σιγουρευτεί ότι δεν είχε ξεχάσει τίποτα. Με το αργό βάδισμα που ταίριαζε στην προχωρημένη ηλικία της μεταμφίεσής του, μπήκε στο μπάνιο κι έριξε μια ματιά στον καθρέφτη δίχως να ανάψει φως.

Είδε τη σκιά από το μουστάκι της γριάς πάνω από τα χείλη του και μερικές τρίχες που είχε αφήσει στο πιγούνι όταν ξυρίστηκε. Έσυρε τα δάχτυλα στις βαθιές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και στο μέτωπο, τις φαντάστηκε να λιώνουν όταν θα πλενόταν αργότερα εκείνο το βράδυ. Έγνεψε ικανοποιημένος στο είδωλό του και βγήκε από το μπάνιο.

Γύρισε στο σαλόνι, σταμάτησε μπροστά στην μπαλκονόπορτα, έβαλε το χέρι στην τσέπη του φουστανιού. Πήρε τη μαύρη μαντίλα και την έδεσε στο κεφάλι του. Αμέσως μετά, παραμέρισε τις κουρτίνες και άνοιξε ελάχιστα τις γριλιές, ένας ηθοποιός που παρατηρεί τη σκηνή από τα καμαρίνια.

Ο ουρανός είχε πάρει κόκκινο χρώμα καθώς βάθαινε το σούρουπο στο κέντρο της Αθήνας. Οι λόφοι μαύριζαν, σκοτεινίαζαν, και κανένα ηλεκτρικό φως δεν μπορούσε να διαλύσει την εντύπωση της αβύσσου που, για λίγο, πίστεψε ότι μπορούσε να την ψηλαφήσει, να την κρατήσει στις χούφτες του και να τη δει να ξεχειλίζει από τις χαραμάδες μιας γερασμένης γροθιάς.

Τα αντικρινά μπαλκόνια ήταν άδεια, τίποτα δεν ακουγόταν στη γειτονιά, η σκηνή, η πλατεία και ο εξώστης ήταν όλα έρημα και σκεπασμένα από ένα κόκκινο σκοτάδι που θα τον

προσπάτεψε και θα τον οδηγούσε στον μεγαλειώδη, τρομακτικό προορισμό του. Άφησε ένα συριστικό ήχο, έτριξε τα δόντια και επέτρεψε στο δέος να τον μεταμορφώσει ολοκληρωτικά.

Ήταν ο απόστολος ενός απογοητευμένου, παραιτημένου Θεού.

Ήταν η μαμή της άβυσσου και απόψε θα ξεγεννούσε πάλι τα τέρατα.

Επιτέλους, ήταν ο εαυτός του και έτσι αναγεννημένος και αγνός βγήκε από το διαμέρισμα, διέσχισε τα στενά της οδού Αθηνάς, άφησε πίσω το Μοναστηράκι και του Ψυρρή, και κατευθύνθηκε προς την οδό Πειραιώς. Η απογευματινή κίνηση είχε αυξηθεί αλλά όσοι περαστικοί του έδιναν σημασία έβλεπαν μόνο άλλη μια ανεξιχνίαστη γριά να βαδίζει βασανιστικά ολοένα στο άγνωστο.

Εκείνος μετρούσε τις πλάκες του πεζοδρομίου και σκεφτόταν ότι ο κόσμος θ' αργούσε, θ' αργούσε πολύ, αλλά στο τέλος, δεν μπορεί, θα καταλάβαινε.

Η Στέλλα Διαμαντή έσφιξε τον μάντα της σχολικής τσάντας της. Απομακρύνθηκε από τη στάση του λεωφορείου, διένυσε μερικά μέτρα, σταμάτησε. Κοίταξε την πολυκατοικία με τη φωτεινή επιγραφή του φροντιστηρίου γερμανικών. Ανασήκωσε τα φρύδια, έκανε μεταβολή και άρχισε να βαδίζει προς το Γκάζι.

Δεν είχε καμιά όρεξη να περάσει το απόγευμα προσπαθώντας να μιλήσει εκείνη τη γλώσσα με τους άγριους φθόγγους που τους ένιωθε κάθε φορά να της γδέρνουν τα ούλα, να της κόβουν τα χείλη, να της σπάνε τα κατάλευκα δόντια καταστρέφοντας το χαμόγελο που τόσες φορές είχε προβάρει στον καθρέφτη της.

Περπατούσε αργά αποφεύγοντας να συγκρουστεί με βιαστικούς Αθηναίους και μετανάστες μικροπωλητές που είτε έτρεχαν να ξεφύγουν από την αστυνομία κουβαλώντας την πραγματεία στους ώμους είτε αγωνιούσαν να προλάβουν το καλύτερο πόστο για να εκθέσουν τα εμπορεύματα-μαϊμού. Η Στέλλα χαμογέλασε καθώς τα χάριζε όλα αυτά με την ατάραχη ανεμελιά των δεκάξι της χρόνων.

Εκείνη η θλιβερή ζωντάνια της Αθήνας τη γοήτευε παράδοξα. Της άρεσε να φεύγει τα απογεύματα από την ασφυξία της πολυκατοικίας στα Πετράλωνα και να ανεβαίνει τόσο κοντά στην Ομόνοια, στην καρδιά της μαγεμένης πολιτείας. Τα φώτα, οι θόρυβοι, οι μηχανές των αυτοκινήτων και οι παρά-

Ξενες γλώσσες των ανθρώπων, οι σειρήνες των περιπολικών και τα τραγούδια κι οι μουσικές από τα μαγαζιά, οι έντονες συνομιλίες στις καφετέριες και οι αναστεναγμοί στις στάσεις των λεωφορείων, ένα ακορντεόν που πενθούσε στην αγκαλιά ενός πλανόδιου.

Η καρδιά μιας πολιτείας που ζούσε παράφορα τους πολυπλαπούς θανάσιμους οργανισμούς της.

Η Στέλλα μεθούσε με τη σαγήνη της παράβασης. Δε θα πήγαινε στο φροντιστήριο παρά τις υποσχέσεις στη μητέρα της μετά τον τελευταίο τους τσακωμό. Θα γιόρταζε τον εαυτό της και τον έρωτα μαζί με τον Αντώνη, που αυτή την ώρα την περίμενε σε μια καφετέρια στην πλατεία του Κεραμεικού.

Χωρίς να σταματήσει να περπατά, πήρε το κινητό από την τσάντα της και έκανε την οθόνη να φωτίσει. Ήταν έξι και δέκα κι είχε σκοτεινιάσει στην Αθήνα. Άφησε το πράσινο φως να σβήσει, χωρίς να το κοιτάζει, στην παλάμη. Κοντοστάθηκε σε ένα περίπτερο, σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών, μίλησε αγριεμένη και περήφανα στον ηλικιωμένο πωλητή που δεν μπόρεσε να κρύψει τη λαγνεία στο βλέμμα του.

«Ένα Marlboro μαλακό», ζήτησε και περίμενε τον άντρα να αφήσει τα τσιγάρα πάνω από τις τσιγλες προτού απλώσει το χέρι, δεν ήθελε να αγγίξει τα δάχτυλά του.

Άνοιξε το πορτοφόλι, πέταξε ένα χαρτονόμισμα των δέκα ευρώ και εκνευρίστηκε γιατί, αυτή τη φορά, αναποδογύρισε την παλάμη και άφησε τον περιπτερά να βυθίσει τις άκρες των δαχτύλων του στο δέρμα της καθώς της έδινε τα ρέστα. Δεν ανταπέδωσε την καληνύχτα, έβαλε το πορτοφόλι στην τσάντα, απομακρύνθηκε. Άνοιξε το πακέτο και πέταξε στο δρόμο το σελοφάν.

Είπε: «Πορνόγερε...» Ύστερα χαμογέλασε κι έβαλε το τσιγάρο στα χείλη.

Πήρε τον αναπτήρα από την τσέπη του τζιν, κοντοστάθηκε πλάι σε έναν κάδο, άναψε και φύσηξε τον καπνό στον αέρα τινάζοντας τα σγουρά μαύρα μαλλιά της. Γύρισε δεξιά το κε-

φάλι και είδε έναν ξερακιανό ημίγυμνο άντρα να χώνει τη βελόνα μιας σύριγγας στο μπράτσο του, γερμένος στα σκαλιά μιας πολυκατοικίας.

Δεν ήθελε να το παραδεχτεί αλλά τρόμαξε. Ανοιγόκλεισε τα μάτια και κοίταξε γύρω της ψάχνοντας να βρει κάποιον που να συμεριζόταν τον τρόπο ή την έκπληξή της. Είδε μόνο την ίδια μονότονη και βιαστική παρέλαση των ανθρώπων με τις ανείπωτες σκέψεις. Αποφάσισε να απομακρυνθεί και έσφιξε τον αναπτήρα στην παλάμη της λες και αυτό ήταν η μόνη λαβή που είχε για να τη συγκρατεί πάνω από το χάος, να τη διασώσει από τη γοητεία και την ασχήμια της πόλης.

Της έκανε εντύπωση που σκέφτηκε τον πατέρα της, αλλά δεν ήταν και τόσο παράξενο. Είχε πάρει τον αναπτήρα από το γραφείο του νωρίτερα εκείνη τη μέρα. Οι γονείς της ήξεραν ότι κάπνιζε, εκείνη ήξερε ότι διαφωνούσαν, αλλά κανείς δεν είχε μιλήσει ποτέ γι' αυτό. Ήταν ένα κοινό μυστικό που για όσο έμενε στη σιωπή έμοιαζε να διαλύεται, να μη συμβαίνει.

Γενικά, οι γονείς της δεν της έκαναν τη ζωή δύσκολη και η Στέλλα ένιωθε ικανοποιημένη με τη διαπίστωση. Η μητέρα της μπορεί να γινόταν στρίγκλα καμιά φορά, αλλά δεν το έκανε συχνά και ξεχνούσε γρήγορα τους καβγάδες τους. Όπως και ο πατέρας της, η μάνα της ήταν δυναμικός άνθρωπος, γυναίκα καριέρας ή όπως αλλιώς το περιέγραφαν αυτό τον καιρό. Η μητέρα της, η τηλεοπτική σταρ.

Η Στέλλα ανασήκωσε τους ώμους, τάχυνε το βήμα, προχώρησε. Για μοναχοπαίδι, απολάμβανε ένα σημαντικό ποσοστό ελευθερίας και, από αυτή την άποψη, δεν είχε λόγο να παραπονιέται. Τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι χειρότερα. Φύσηξε κι άλλο καπνό και μαζί με το σύννεφο έσβησαν οι θλιβερές εικόνες της Αθήνας, έμειναν μόνο τα φώτα και οι μουσικές, η αίσθηση της αυτάρκειας και η γλυκιά προσδοκία της συνάντησης με το αγόρι της.

Ξαφνικά, ήθελε να πανηγυρίσει για τη μικρή έκρηξη ευφορίας μέσα της. Πήρε τα ακουστικά από την τσάντα και έσπρω-

ξε το βύσμα στο κινητό. Βρήκε τον αγαπημένο της ραδιοσταθμό και άρχισε να σιγοτραγουδά μια επιτυχία των Matisse, ήταν από τα συγκροτήματα που προτιμούσε.

Η μουσική την έκανε να νιώσει ανάλαφρη και συνειδητοποίησε ότι είχε διάθεση να χορέψει. Αν δεν ήταν καθημερινή, θα ζητούσε από τον Αντώνη να βγουν σε κάποιο κλαμπ αλλά το Σάββατο δεν ήταν μακριά. Εξακολούθησε να κοιτάζει δεξιά κι αριστερά χωρίς άλλο τρόπο για θεάματα όπως του άντρα με τη σύριγγα.

Τυλιγμένη στη μουσική και την προσδοκία της, η Στέλλα Διαμαντή ένιωθε ότι τίποτα δεν μπορούσε να την πειράξει εκείνη την ώρα.

Λίγο προτού φτάσει στην πλατεία του Κεραμεικού, είδε μια μαύρη γυναικεία φιγούρα να σέρνεται στο πεζοδρόμιο ενός στενού και να απλώνει το χέρι προς τη μεριά της. Περισσότερο έκπληκτη παρά τρομαγμένη, η Στέλλα κοντοστάθηκε, έβγαλε τα ακουστικά και μισόκλεισε τα μάτια για να δει καλύτερα.

Πάνω από τη μηχανική ηχώ της πόλης, άκουσε μια βραχνή φωνή που έκανε την καρδιά της να σπαράξει από πόνο και έλεος.

«Βοήθεια, κορίτσι μου, έχω χτυπήσει. Βοήθεια».

Η Στέλλα κοίταξε πάλι γύρω της για να δει αν είχε ακούσει και κάποιος άλλος την έκκληση της γριάς. Δεν είδε κανέναν. Τα κουρδισμένα σώματα των ανθρώπων ανεβοκατέβαιναν την οδό Πειραιώς και οι σκέψεις και οι αισθήσεις είχαν γίνει όλες μια μάζα από λησμονημένα σκύβαλα στους κάδους. Η Στέλλα πείσμωνε και αποφάσισε να κάνει κάτι διαφορετικό.

Έσβησε το τσιγάρο, έβαλε τον αναπτήρα στην τσέπη και βάδισε στο στενό δρομάκι σφίγγοντας τον ιμάντα της τσάντας της.

3

Τι συνέβη, γιαγιά; Τι έπαθες;» ρώτησε η Στέλλα μόλις βρέθηκε αρκετά κοντά ώστε η γριά να μπορεί να την ακούσει.

Η ίδια βραχνή, οδυνηρή φωνή τής αποκρίθηκε: «Σκόνταψα, κορίτσι μου. Σκόνταψα και δεν μπορώ να σηκωθώ, νομίζω ότι έχω σπάσει το πόδι μου. Μισή ώρα είμαι εδώ και κανείς δεν ακούει, κανείς δεν έρχεται».

Υπήρχε τέτοιος πόνος, τέτοιος αποκαρδιωτικός τόνος στον τρόπο της γριάς, που η Στέλλα ένωσε τα μάτια της να βουρκώνουν. Ήθελε να βοηθήσει εκείνο το ανήμπορο πλάσμα με όλες της τις δυνάμεις. Άφησε την τσάντα να πέσει στο πεζοδρόμιο, πλησίασε, άπλωσε τα χέρια για να στηριχτεί η γριά και να σηκωθεί.

«Μου κάνεις μεγάλη χάρη, κορίτσι μου. Να 'σαι καλά. Πώς σε λένε;»

«Στέλλα, γιαγιά», είπε και νοερά είχε αρχίσει ήδη να περιγράφει την αλλόκοτη περιπέτεια στο αγόρι της.

«Άσε με να σε κοιτάξω, Στέλλα. Πόσων χρονών είσαι;»

«Δεκάξι. Αλλά έχουμε χρόνο γι' αυτά. Έλα να σηκωθείς τώρα και τα λέμε αργότερα», είπε η Στέλλα αγγίζοντας τα αδύνατα μπράτσα της γριάς.

Η επαφή με το στιλπνό μαύρο φουστάνι έκανε τα δάχτυλά της να παγώσουν. Για λίγο, η Στέλλα είχε την αίσθηση ότι χανόταν σε μια δίνη από σκοτάδι και κρύο. Η κουφόβραση

της φθινοπωρινής βραδιάς διαλύθηκε και μια ψυχρή αύρα τής αλλοίωσε τα εφηβικά χαρακτηριστικά καθώς η γριά σήκωνε για πρώτη φορά το κεφάλι. Με τα μάτια κρυμμένα στη σκιά που έριχνε η μαύρη μαντίλα, η γριά κοίταξε το ωραίο πρόσωπο του κοριτσιού και σπαρτάρισε στο άγγιγμα, στην επαφή των χεριών.

«Έλα, γιαγιά, κάνε κι εσύ μια προσπάθεια», είπε η Στέλλα.

«Ναι, αυτό θα κάνω. Αυτό κάνω εδώ και καιρό».

«Τι είπες, γιαγιά; Δεν κατάλαβα».

«Απλώς μια προσπάθεια, κορίτσι μου. Κάνω μια μεγάλη προσπάθεια για όλο τον κόσμο, για χάρη σας».

Η Στέλλα δεν πρόλαβε να συνειδητοποιήσει τη σύγχυσή της. Αίφνης, οι κινήσεις αντιστράφηκαν, τα γαντοφορεμένα χέρια της γριάς τυλίχτηκαν γύρω από τα μπράτσα του κοριτσιού. Μια δύναμη την οποία η Στέλλα δεν μπορούσε να νικήσει την τράβηξε στο έδαφος και χρειάστηκαν μερικά δευτερόλεπτα για να βρεθεί με την πλάτη στις βρόμικες πλάκες του πεζοδρομίου.

Η γριά είχε μια σβελτάδα, μιαν ευκινησία που έκανε τη Στέλλα να τα χάσει. Το γόνατο της γριάς, ή ό,τι κι αν ήταν εκείνο το μαύρο πλάσμα, άρχισε να την πιέζει στο στήθος. Μηχανικά, η Στέλλα κούνησε τα χέρια προσπαθώντας να προστατευτεί αλλά το πλάσμα παραήταν δυνατό για να κλονιστεί από τις αδύναμες σπρωξιές της.

Λίγο προτού περάσει ένα λεπτό, η Στέλλα θυμήθηκε ότι μπορούσε ακόμη να φωνάξει και να ελπίζει ότι κάποιος, κάποιος θα άκουγε τη φωνή της.

Ωστόσο, μόλις άνοιξε το στόμα, γεύση από ναφθαλίνη, κλεισούρα και μαλλί τής έφερε αναγούλα. Δεν κατάλαβε τι ακριβώς είχε συμβεί. Το πλάσμα που είχε γονατίσει στο στήθος της είχε βυθίσει, τώρα, τα δυο δάχτυλα του δεξιού του χεριού στο στόμα και ολοένα βαθύτερα, στο λαιμό, στο λαρύγγι της.

Λέξεις όπως *καρύδι* και *πνιγμός* χόρεψαν πένθιμα στον αέρα και μπορεί να ήταν οι σκέψεις της γριάς που την έφταναν δίχως λόγια, δίχως φωνή.

Προσπάθησε να δαγκώσει το χέρι που της έκοβε τον αέρα αλλά το μαύρο μάλλινο γάντι προστάτευε το δέρμα του πλάσματος. Το σώμα του κοριτσιού συσπάστηκε σε μιαν απόπειρα εμετού και κάτι ολέθριοι ρόγχοι αντήχησαν βουβά στον στενό δρόμο. Η Στέλλα γούρλωσε τα μάτια και σκέφτηκε γερμανικούς φθόγγους να της συνθλίβουν τα ούλα, τη γλώσσα και τα δόντια, να της γδέρουν το λαιμό και τελικά να τη σκοτώνουν.

Σκέφτηκε τους γονείς της που θα την περιέμεναν να γυρίσει από το φροντιστήριο σε δυο ώρες, το αγόρι της που θα θύμωνε επειδή τον είχε στήσει στο ραντεβού. Είδε με μια ξετρελαμένη φαντασία τον ξερακιανό άντρα να κυνηγά τους Αθηναίους κραδαίνοντας μιαν άδεια σύριγγα και τον περιπτερά να χαϊδεύει τα γυμνά κορμιά δεμένων κοριτσιών.

«Ησύχασε, καλή μου. Ησύχασε. Τώρα θα ξεκουραστείς», είπε το πλάσμα και η βραχνή και πονεμένη φωνή του επανέφερε τη Στέλλα στην πραγματικότητα που ήταν η τελευταία πράξη, το τελευταίο πάθος της μικρής της ζωής.

Ήταν ειρωνεία που δεν μπορούσε να μιλήσει εκείνη την ώρα. Τα δάχτυλα προχώρησαν βαθύτερα και η Στέλλα νόμιζε ότι θα έφταναν στην καρδιά της και θα την ξεριζωναν. Τα φώτα ενός αυτοκινήτου γλίστρησαν φευγαλέα στο δρομάκι τη στιγμή που ξεψυχούσε και η Στέλλα μπόρεσε να δει για πρώτη και τελευταία φορά το πρόσωπο του φονιά της.

«Α...» βόγκηξε και, αν δεν πέθαινε, η Στέλλα Διαμαντή θα έκλαιγε συγκινημένη από την άπειρη τρυφερότητα της οδύνης που αντίκρισε σε εκείνο το γερασμένο και νεανικό, ανιγματικό ερμαφρόδιτο πρόσωπο.

Πέμπτη 4 Νοεμβρίου 2010

Ο Παύλος Μαρίνος αναποδογύρισε τη δεξιά του παλάμη, δεν ένωσε τίποτα, έριξε μια ικετευτική ματιά στον ουρανό. Θα έπρεπε να βρέχει αλλά από το πρωί δεν είχε πέσει ούτε μια σταγόνα στην Αθήνα.

Ο βαρύς, γκριζος ουρανός πάνω από το λεκανοπέδιο έμοιαζε με παρατεταμένη απειλή που καταντούσε πιο σκληρή από την υλοποίησή της. Μια μόρα θα ήταν λυτρωτική, αλλά ο Παύλος ήταν σίγουρος ότι βρισκόταν μπροστά σε άλλη μια αθετημένη υπόσχεση.

Φούσκωσε τα μάγουλα κι άφησε τον αέρα να βγει από τα πνευμόνια του στεγνώνοντάς του τα χείλη. Ήταν περασμένες τέσσερις, το νεκροταφείο του Ζωγράφου ήταν σχεδόν έρημο. Πλέκοντας τα δάχτυλα στο ύψος της κοιλιάς, μέτρησε βιαστικά τους τριάντα μαυροφορεμένους ανθρώπους που είχαν έρθει στην κηδεία του παλιού μεγάλου του φίλου, του Γιάννη Σαρρή.

«Του κυρίου Γιάννη Σαρρή...» διόρθωσε τον εαυτό του χωρίς να καταλάβει ότι είχε μιλήσει μεγαλόφωνα.

Υποτίθεται ότι οι νεκροί έχαναν το προνόμιο –ή το φορτίο– να αποκαλούνται «κύριοι» και «κυρίες». Αυτή η περίπτωση όμως του φαινόταν ξεχωριστή. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τον νεκρό του φίλο δίχως να τον ονομάζει *κύριο*.

Δεν ήταν παράξενο ή παράλογο και οπωσδήποτε δεν ήταν τυχαίο. Έτσι τον αποκαλούσε εδώ και δεκαπέντε χρόνια, από τότε που κρατούσε η γνωριμία τους σε ένα παλιό αθηναϊκό

μπαρ, αυτό που έμελλε να γίνει το μόνιμο καταφύγιό του.

Ο Παύλος Μαρίνος έσφιξε τις παλάμες αυναίσθητα και προχώρησε για να συναντήσει τους λιγοστούς παρευρισκόμενους. Παρατήρησε ότι οι περισσότεροι κρατούσαν τις μαύρες ομπρέλες τους κλειστές και δεμένες. Σκέφτηκε ότι εκείνος δεν είχε φέρει ομπρέλα αν και ήθελε τη βροχή από τις εννιά το πρωί, όταν είχε ξυπνήσει.

«Αλλά δε βρέχει», ψιθύρισε και ένιωσε να πατά γερά στα πόδια του δυο μέτρα μόνο από τον ανοιγμένο τάφο και το φέρετρο που τώρα ετοιμάζονταν να το κατεβάσουν με κάτι σχοινιά όμοια με σύρματα.

«Τι λες, Παύλο;»

Στράφηκε απότομα για να κοιτάξει το συνάδελφό του στο πανεπιστήμιο και αγαπημένο φίλο, τον Δημήτρη Αγγελίδη. Είχε σχεδόν ξεχάσει την παρουσία του και η υπενθύμιση λειτούργησε παρηγορητικά, σαν υποκατάστατο για τη βροχή.

«Τίποτα, τίποτα. Σκεφτόμουν φωναχτά», απάντησε.

«Αυτό ήταν, πάει ο κύριος Γιάννης», σχολίασε ο Δημήτρης. Οι δυο άντρες κοίταξαν προς το φέρετρο, κανείς δεν είπε τίποτε άλλο.

Τώρα το είχαν κλείσει, ο ιερέας διάβαζε μια ευχή, ο Παύλος δεν μπορούσε να ακούσει. Νωρίτερα, στην εκκλησία, οι λιγοστοί που θέλησαν να αποχαιρετήσουν τον Γιάννη Σαροή μπόρεσαν να φιλήσουν το αποστεωμένο πρόσωπο. Ο Παύλος είδε ξανά την εικόνα, άκουσε ξανά το βαρύ κάλυμμα του φέρετρου να σφραγίζει για πάντα μια ύπαρξη.

Είδε τη σορό του κυρίου Γιάννη φροντισμένη από το γραφείο τελετών, παγωμένη και κέρινη. Έμοιαζε με ψεύτικη κούκλα αλλά διακρίνονταν ακόμη οι βαθιές ρυτίδες, το φαλακρό κρανίο, τα ρουφηγμένα μάγουλα και τα λιγοστά μαλλιά στους κροτάφους, άσπρα νήματα που έφερναν στο νου λουρίδες από αρχαίες κουρελιασμένες σημαίες.

Στα δεκαπέντε χρόνια που γνώριζε τον ηλικιωμένο ακαδημαϊκό, ο Παύλος Μαρίνος δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι θα

έφτανε κάποια στιγμή που θα τον φιλούσε. Ο κύριος Γιάννης δε συμπαθούσε τις οικειότητες. Ο Παύλος χαμογέλασε αδέξια καθώς θυμήθηκε τις χειραψίες που, κατ' εντολή του νεκρού, αντάλλαψαν μόνο τα Χριστούγεννα, το Πάσχα και στις ονομαστικές τους εορτές. Ποτέ άλλοτε.

Αντίθετα με τον συνήθη χαιρετισμό των συμποτών στις μπαραρίες, ο κύριος Γιάννης αρκούσαν σε μια κλίση της κεφαλής και ένα σιγανό *καλησπέρα, καλώς ήρθες*. Σπανιότερα, όταν το ποτό τούς έκανε να χαλαρώσουν, ο Παύλος μπορεί να τολμούσε ένα φιλικό χτύπημα στον ώμο εξαιτίας κάποιας φαιδρής αφήγησης ή κάποιας ιστορίας από τη ζωή του κυρίου Γιάννη που έμοιαζε αλλά δεν ήταν μυθική.

«Όταν φάγαμε με τον Φουκό στο Παρίσι εκείνο το βράδυ, όταν συνάντησα στη Λυόν τον Ζενέ, όταν βοηθήσαμε τον μεθυσμένο Καρούζο να βρει πάλι τη Σόλωνος».

Ξαφνικά, τον κυρίευσε μια επιθυμία να ανοίξει το φέρετρο, να σφίξει το παγωμένο άκαμπτο χέρι, να χαιρετήσει. Αλλά ήταν ήδη αργά. Έφερε τα δάχτυλα στα χείλη και αναρωτήθηκε πόσο θα κρατούσε η ένταση του μοναδικού φιλιού.

Το φέρετρο έτριξε, οι νεκροθάφτες άρχισαν να το κατεβάζουν στον τάφο.

«Αυτό ήταν», συμφώνησε καθυστερημένα με τον Αγγελίδη και ο κατηγορηματικός τόνος στη φωνή του τον γέμισε άγχος.

Δεν είχε νόημα να προσπαθεί να χαμογελάσει ή να σαρκάσει. Ίσως να τα κατάφερε αργότερα. Προς το παρόν, πιο πολύ από τη θλίψη, αυτό που τον παρέλυε ήταν το άγχος, η ταχυπαλμία και η αργή επίδρωση, προμηνύματα μιας κρίσης που την περίμενε και τη φοβόταν όλο το προηγούμενο βράδυ.

Ο Δημήτρης Αγγελίδης τού είχε τηλεφωνήσει γύρω στις εννιά από το *Galaxy* στη στοά της Σταδίου. Ο ιδιοκτήτης του μπαρ, φίλος του νεκρού και παρών τώρα στην κηδεία, είχε αναλάβει να ενημερώσει τους λιγοστούς που ίσως ενδιαφέρονταν.

Ο Μαρίνος κοίταξε γύρω του σαν για να επιβεβαιώσει τις σκέψεις του. Οι τριάντα άνθρωποι –λίγο έλειψε να σκεφτεί:

θαμώνες– ήταν κυρίως περιθωριακοί διανοούμενοι, ποιητές, εκδότες, ακαδημαϊκοί, ιδιοκτήτες μπαρ και μεροκαματιάριδες συμπότες του κυρίου Γιάννη από τη μακρά περίοδο της περιπλάνησής του σε αθηναϊκά μπαρ που μπορούσες να τα πεις ιστορικά.

Το *Galaxy*, το *Aurevoir*, το *Δεκαεπτά*, το παλιό *Zonar's*, το *Red Lion*. Σε αυτό το τελευταίο τον είχε συναντήσει ο Παύλος για πρώτη φορά πριν από δεκαπέντε χρόνια, όταν είχε μόλις πάρει το πτυχίο της φιλολογίας και ξεκινούσε το μεταπτυχιακό στις νεοελληνικές σπουδές.

«Θα του άρεσε που τον θυμήθηκαν οι φίλοι του», είπε ο Αγγελίδης και χαμήλωσε το βλέμμα, κλότσησε μηχανικά ένα πετραδάκι, ξεφύσησε.

Ο Παύλος σκέφτηκε ότι το σχόλιο μπορεί να ήταν κοινότοπο αλλά είχε ένα ειδικό βάρος στην περίπτωση του κυρίου Γιάννη. Με έναν αποτυχημένο γάμο, χωρίς παιδιά και με τους περισσότερους συγγενείς του είτε νεκρούς είτε σε απόσταση, ο άνθρωπος που ο Παύλος έβλεπε πάντα ως τον *τελευταίο αριστοκράτη του πνεύματος* έφευγε περίπου έτσι όπως είχε ζήσει – μόνος μαζί με μια παράδοξη συντροφιά.

Πάνω από τον τάφο του συναντιόνταν αμίλητοι μποέμ καλλιτέχνες, μια μουχλιασμένη ελίτ, αυτοπεριθωριοποιημένοι στοχαστές και συγγραφείς, μικροαστοί μπαρόβιοι, πανεπιστημιακοί και επαγγελματίες των εκδόσεων. Ένας πολυπρόσωπος αναχρονισμός ή ένα δείγμα της αθηναϊκής κοινωνικής καρικατούρας.

«Μάλλον», αποκρίθηκε ο Παύλος. «Μάλλον θα του άρεσε».

Αλλά δεν ένιωθε και τόσο σίγουρος. Το άγχος εντάθηκε, αισθάνθηκε τα άκρα του να μουδιάζουν. Έσφιξε τις παλάμες, ήταν ήδη παγωμένες. Ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών και προσγειώθηκε πάλι αργά σαν να προσπαθούσε να σιγουρευτεί για την κυκλοφορία του αίματος μέσα του.

Ο Μαρίνος δυσκολευόταν να πάρει ανάσα. Έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω και προσπάθησε να κατανικήσει αυτό που

του έφραζε το στήθος. Έφερε το χέρι ακριβώς εκεί, αλλά ο θώρακας δεν τον άφηνε να κρατήσει την καρδιά στην παλάμη του και να ρυθμίσει αλλιώς τον ξετρελαμένο της χτύπο.

Η κρίση δε θ' αργούσε, το νεκροταφείο του Ζωγράφου ήταν ο ιδανικός τόπος για να καταρρεύσει. *Διάβολε*, σκέφτηκε. Το περίμενε ότι θα γινόταν αυτό αλλά δεν μπορούσε να λείπει από την κηδεία ενός τόσο αγαπημένου φίλου που του είχε σταθεί σχεδόν μέντορας.

Χωρίς ανάσα, γύρισε το κεφάλι, κοίταξε πάνω από τον ώμο του, μια μακρινή γωνιά του νεκροταφείου. Τι ναρκοπέδιο, αλήθεια. Σ' εκείνο το σημείο βρισκόταν η πιο θανάσιμη νάρκη, αυτή που δεν τολμούσε να πατήσει. Ο κύριος Γιάννης θα του χαμογελούσε με συμπάθεια και θα τον προέτρεπε να μη σκέφτεται έτσι. Τώρα, όμως, το χόμα έπεφτε με φρικτό γδούπο στο φέρετρο και ο κύριος Γιάννης θαβόταν σ' εκείνο το ίδιο ναρκοπέδιο.

Ένας τρομερός πόνος στο μπροστινό μέρος του κρανίου έκανε τον Μαρίνο να φέρει το χέρι στο στόμα για να μη φωνάξει. Ένωσε τα κοντά του γένια, τα στεγνά χείλη να ξεσταίνουν τη γούβα της παλάμης, το στήθος έτοιμο να εκραγεί.

Προσπάθησε να μη δείξει τον πανικό στις κινήσεις του καθώς άνοιγε το κουμπί το πουκαμίσου και χαλάρωνε διακριτικά τον κόμπο της γραβάτας. Με το αριστερό χέρι ακούμπησε την εξωτερική τσέπη του σακακιού. Τα Emfotal ήταν εκεί αλλά έπρεπε να είχε πάρει το χάπι προτού ξεκινήσει για την εκκλησία.

Τώρα ίσως ήταν αργά. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να καταρρεύσει στην κηδεία του κυρίου Γιάννη. Θα ήταν υπερβολή, μια μελοδραματική απρέπεια ή μια από εκείνες τις ενοχλητικές οικειότητες που τόσο αποστρεφόταν ο νεκρός.

Κοίταξε πάλι τον ουρανό και προσπάθησε να μη σκεφτεί τη νεκρή του γυναίκα που ήταν θαμμένη στην άλλη άκρη του κοιμητηρίου και που η σκέψη της του έφερνε πάντα εκείνες τις απαίσιες, τις αφόρητες εκρήξεις πανικού.

Η αστυνόμος Αλεξάνδρα Χατζή πέρασε κάτω από την κόκκινη κορδέλα που σηματοδοτούσε τον τόπο του εγκλήματος. Προσπέρασε αδιάφορη τα τηλεοπτικά συνεργεία και τους δημοσιογράφους με τα προτεταμένα μικρόφωνα, τα κινητά και τα μαγνητόφωνα. Μπήκε σε μια κοντινή καφετέρια, πήρε τον συνηθισμένο σκέτο καφέ της σε πλαστικό κύπελλο και βγήκε πάλι στο δρόμο.

«Τι λες, αστυνόμε;»

Η Αλεξάνδρα κοίταξε για λίγο τον νεαρό υπαστυνόμο Μιχάλη Αποστόλου σαν να μην τον αναγνώριζε. Τα τελευταία χρόνια, ο Αποστόλου τής είχε γίνει κάτι ανάμεσα σε τσιράκι, βοηθό, δεξί χέρι και επίδοξο εραστή. Έμενε σ' εκείνο το ανάμεσα του τίποτα, δεν είχε καταφέρει να πραγματοποιήσει ούτε έναν από αυτούς τους ρόλους, όχι έτσι όπως θα το φανταζόταν ο ίδιος.

Η Αλεξάνδρα Χατζή έκανε ένα μορφασμό περιφρόνησης λίγο για τον Αποστόλου, λίγο για την κατάσταση. Άφησε το κύπελλο στην οροφή του περιπολικού και πήρε το πακέτο με τα τσιγάρα από την εσωτερική τσέπη του μπουφάν της. Ο Αποστόλου περιίμενε υπομονετικά.

Κανονικά, η Αλεξάνδρα θα το διασκέδαζε με την αμηχανία που του προκαλούσε. Εντούτοις, ήταν τόσο αξιοθρήνητο θέαμα, ώστε δεν της έκανε όρεξη ούτε καν να γελάσει.

Πήρε ένα τσιγάρο και αναποδογύρισε προσεκτικά το πα-

κέτο για να γλιστρήσει ο μικρός μοβ αναπτήρας. Φύσηξε ψηλά τον καπνό, έβαλε πάλι το πακέτο στην τσέπη, κοίταξε τις μύτες των αθλητικών παπουτσιών της. Φορούσε ένα στενό τζιν που τόνιζε τις γυμνασμένες καμπύλες της, ένα μαύρο πουκάμισο που φούσκωνε στο ύψος του στήθους και το αντιανεμικό μπουφάν κάθε μηχανόβιου που λατρεύει την ταχύτητα.

Ρούφηξε τη μύτη και είπε: «Τυπικά, θα περιμένουμε τη νεκροψία μόνο και μόνο για να επιβεβαιώσει το προφανές. Είναι ο ίδιος άνθρωπος. Και αυτή η μικρή...»

Η αστυνόμος κράτησε για λίγα δευτερόλεπτα το τελευταίο φωνήεν και ο Αποστόλου έσπευσε να συμπληρώσει ρίχνοντας μια ματιά στο σημειωματάριό του: «Είχε ταυτότητα στο πορτοφόλι της. Στέλλα Διαμαντή, δεκαέξι χρόνων...»

«Είναι το τρίτο θύμα τους τελευταίους τρεις μήνες. Και το μεγαλύτερο σε ηλικία».

«Που σημαίνει;»

«Που σημαίνει σκατά, Αποστόλου. Που σημαίνει, επίσης, ότι δε θα κρυβόμαστε για πολύ ακόμα από τους δημοσιογράφους. Που σημαίνει, τέλος, ότι θα αναλάβεις να πεις τα καλά μαντάτα στους γονείς της. Ως συνήθως».

Ο Αποστόλου δεν έδειξε να ξαφνιάζεται και η Αλεξάνδρα Χατζή, για πολύ λίγο, ένιωσε κάτι σαν εκτίμηση προς το συνάδελφό της. Για πολύ λίγο. Στη συνέχεια, ήπιε την πρώτη γουλιά από τον καφέ της και κοίταξε την ώρα. Ήταν περασμένες τέσσερις το απόγευμα. Μάσησε άλλη μια βρισιά και κάπνισε νευρικά, βίαια.

Δε χρειαζόταν το πόρισμα για να ξέρει ότι το κορίτσι ήταν νεκρό από την προηγούμενη μέρα. Είχε περάσει η νύχτα και ολόκληρο το πρωινό, και κανείς δεν είχε σκεφτεί να ειδοποιήσει την αστυνομία. Κανείς δεν είχε υποψιαστεί ότι η κοπέλα που ήταν ξαπλωμένη στην άκρη του πεζοδρομίου, εκτός από άστεγη, ναρκομανής ή μεθυσμένη, μπορεί να ήταν νεκρή.

«Όμορφη πόλη», σχολίασε η Χατζή και κοίταξε τις πολυ-

κατοικίες, τα αυτοκίνητα, τους περαστικούς και τους δημοσιογράφους που δεν έλεγαν να απομακρυνθούν.

Η Χατζή σκέφτηκε τον Αποστόλου. Ο συνεργάτης της είχε πάντα την ευθύνη να ανακοινώνει τα νέα στους συγγενείς των θυμάτων και θα το έκανε κι αυτή τη φορά. Δεν ένιωθε ευγνωμοσύνη ούτε ότι του χρωστούσε χάρη γι' αυτό. Έκαστος στο είδος του και ο Αποστόλου ήταν ο ιδανικός άγγελος κακών.

Μπορούσε να τον φανταστεί να βουρκώνει ή ακόμα και να δακρύζει μαζί με τους γονείς των θυμάτων. Το χέρι του θα μπορούσε μια χαρά να χαϊδέψει ώμους, να δώσει φιλικά χτυπήματα σε πλάτες, να κρατήσει, παρηγορητικά, ιδρωμένες παλάμες.

Τα παιδικά γαλάζια μάτια του μπορούσαν να κοιτάζουν με κατανόηση και με στοργή, και να πείσουν για ειλικρινή συμπαράσταση την ώρα που ανακοίνωνε τον οριστικό εκμηδενισμό μιας ανθρώπινης ύπαρξης, την ανέκκλητη απώλεια, το σκοτωμό ή το ξεπάστρεμα ή το φονικό. Το θάνατο.

Η Χατζή δεν ήθελε να έχει καμιά σχέση με τους συγγενείς των θυμάτων. Στις περισσότερες υποθέσεις που είχε αναλάβει, είχε καταφέρει να αποφύγει κάθε επαφή μαζί τους. Κατάριτιζε λίστες αρχικών και, κατόπιν, συμπληρωματικών και διευκρινιστικών ερωτημάτων κι ανέθετε στον Αποστόλου να προχωρήσει με τις ανακρίσεις.

Η μοναδική περίπτωση για να συναντηθεί εκείνη προσωπικά με κάποιο συγγενή του θύματος ήταν αν υπήρχε σοβαρή υποψία ότι εκείνος ήταν ο θύτης. Ειδάλλως, επέλεγε να κρατά τις αποστάσεις. Δεν ήταν η πιθανότητα *συναισθηματικής ανάμειξης* – έτσι είχε νομίσει κάποτε ο Αποστόλου. Μπούρδες.

Τα πράγματα ήταν πολύ πιο απλά. Η Αλεξάνδρα Χατζή αισθανόταν βαθιά αποστροφή για τους συγγενείς των θυμάτων. Τους σιχαινόταν κι αυτή ήταν όλη κι όλη η συναισθηματική ανάμειξη που ήθελε να αποφύγει. Την εξόργιζε ο θρήνος και ο οδυρμός, τα κλάματα, ο σπαραγμός, η αυτολύπηση, το πένθος, το μελόδραμα. Η αν-αξιοπρέπεια σε όλο της το ελεεινό μεγαλείο. Ο ξεπεσμός του ανθρώπου.

Δεν ήθελε να έχει καμιά σχέση με όλα αυτά. Τα θύματα δεν την απασχολούσαν ως ονόματα και πρόσωπα που κάποτε είχαν υπάρξει και τώρα – λοιπόν: Τώρα δεν υπήρχαν.

Κάθε πτώμα ήταν μια κρυπτογραφία της ταυτότητας του φονιά. Έτσι τα αντιμετώπιζε. Γιατί μόνο έτσι εντοπίζεις και συλλαμβάνεις τους φονιάδες, όταν σκέφτεσαι σχεδόν όπως αυτοί, όχι με κλαψουρίσματα πάνω από άλμπουμ προσωπικών αναμνήσεων.

Το όνομα Στέλλα Διαμαντή θα ξεχνιόταν σύντομα και θα περίσσευε μόνο το αναγκαίο: ένα δεκαεξάχρονο πτώμα όμοιο με τα δυο προηγούμενα, όμοιο με τα δυο προηγούμενα γράμματα από την κόλαση που αναζητούσαν αποστολέα τον οποίο ήταν δική της δουλειά να βρει και να τον κλείσει στη φυλακή.

Γιατί εκείνη ήταν ο πραγματικός παραλήπτης των ανθρωπινων νεκρών επιστολών, εκείνη και όχι οι συγγενείς, οι δημοσιογράφοι ή η κοινωνία. Ο θάνατος ήταν η δουλειά της, ήταν προσωπική της υπόθεση και, στα τριάντα τέσσερα χρόνια της, είχε αποδείξει ότι ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος για να κάνει τη δουλειά.

Είχε πληρώσει νωρίς το τίμημα και ήταν αποφασισμένη να κάνει τα πάντα για να μην το αφήσει δίχως αντίκρισμα. Δεν ήταν ο μεσολαβητής ανάμεσα στον εγκληματία και τη δικαιοσύνη ή το κοινωνικό αίσθημα. Η σχέση με το θάνατο ήταν άμεση, ήταν αμείλικτα προσωπική. Μοιραία, η σχέση με το φονιά ήταν εξίσου άμεση, εξίσου προσωπική.

Ήταν μια ερωτική σχέση απ' την ανάποδη και η Αλεξάνδρα είχε επενδύσει τα πάντα σ' αυτή τη σχέση. Κατά πόσο ήταν συνειδητή ή όχι αυτή η μακάβρια και συναρπαστική επένδυση, λίγη σημασία είχε. Δεν την ένοιαζε. Παραίτητα αργά για να αλλάξει κάτι.

Κι αν το κόστος για να κοιτάζει κάθε μέρα τους πιο βίαιους φόνους, να περιφέρεται στα όρια της λογικής και να αντικρίζει κατάματα τη φρίκη μιας θανάσιμης τύφλωσης, αν το κόστος για μια τέτοια καθημερινότητα ήταν η διάλυση κάθε συμβα-

τικής ηρεμίας, κάθε συμβατικής ευτυχίας... έπρεπε να αξίζει τον κόπο.

Ήταν στο χέρι της να τα καταφέρει, πάντα ήταν στο χέρι της. Έβηξε, έσβησε το τσιγάρο και σταμάτησε να σφίγγει το κύπελλο με τον καφέ προτού αυτό συντριβεί μέσα στα δάχτυλα με τα φαγωμένα νύχια. Κοίταξε δεξιά κι αριστερά, το βλέμμα της σταμάτησε στην έξοδο του στενού, προς την οδό Πειραιώς.

Είδε τους ανθρώπους που πηγαινοέρχονταν στις δουλειές ή στις καφετέριες ή στα μαγαζιά και τα σπίτια τους, τους μετανάστες και τους ντόπιους και τους ανέστιους, την προκλητική ανεμελιά της μέριμνάς τους, την πλαστή και τόσο εύθραυστη ευδαιμονία των ημερών τους.

Της ήρθε να γελάσει υστερικά, συγκρατήθηκε. Πώς μπορούσε να συνεχίζεται η ζωή όταν υπήρχε τόσο έντονα, τόσο παντού ο θάνατος; Πώς μπορούσαν να εξακολουθούν όλοι αυτοί τις μικρές ζωές τους όταν έτσι απλά μπορούσε κάποιος να τις εξαφανίσει για πάντα;

Χαμογέλασε περιφρονητικά. Αντίθετα με ό,τι πίστευαν οι περισσότεροι συνάδελφοί της, δεν ήταν καμιά μυθιστορηματική διώκτρια του εγκλήματος, δεν ήταν κανένας υπερήρωας από κόμικς και ούτε, βέβαια, την απασχολούσε η απόδοση δικαιοσύνης ή η ηθική ικανοποίηση οποιουδήποτε.

Ο θάνατος ήταν η δουλειά της, ήταν ο εραστής και ο πιο μισητός εχθρός της. Για όσο δεν κατάφερε να τον κλείσει μέσα της και να τον εξολοθρεύσει για πάντα, η Αλεξάνδρα Χατζή δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι η ζωή, αυτή η ζωή η σκιαγμένη διαρκώς από την απώλεια, δεν μπορούσε, δεν ήταν δυνατόν να συνεχιστεί.

Άλλο ένα φθινόπωρο στην Αθήνα της οικονομικής κρίσης δίχως ούτε μια σταγόνα λυτρωτικής βροχής.

Ο καθηγητής συγκριτικής λογοτεχνίας Παύλος Μαρίνος κηδεύει τον παλιό μέντορά του, προσθέτοντας άλλο ένα αγαπημένο φάντασμα στη συντροφιά των σκιών που τον ακολουθούν από τα πρώτα κιόλας χρόνια της ζωής του. Ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπίσει τον πανικό της μοναξιάς είναι η δουλειά του, είναι οι λέξεις.

Ταυτόχρονα, η αστυνόμος Αλεξάνδρα Χατζή βρίσκεται σε αδιέξοδο· συλλέγει πτώματα ανήλικων κοριτσιών που κάποιος τα σκοτώνει με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο, με μια θανάσιμη χειρονομία όμοια με αντιγραφή από λογοτεχνικό έργο· ένα συγκεκριμένο, εμβληματικό λογοτεχνικό έργο.

Ο καθηγητής και η αστυνόμος, με έναν παράδοξο δεσμό θανάτου να τους ενώνει, θα συνεργαστούν και θα αναζητήσουν στα αποσπάσματα, στα σχεδιάσματα, στα σκόρπια χαρτιά των συγγραφέων και των ποιητών την έξοδο από το δίχως τέρμα σκοτάδι της πόλης.

Αυτό το φθινόπωρο της ατέλειωτης κρίσης, η Αθήνα γίνεται κήπος μαραμμένων κοριτσιών και, στον ίσκιο τους, η εξιχνίαση εγκλημάτων ταυτίζεται με την πιο επίμονη μελέτη του θανάτου που, καμιά φορά, είναι όλη κι όλη η ανθρώπινη ζωή.

CRIME

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-506-9

9 789604 965069

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10501